

Jag får via telefon tag på Maming när hon håller på att checka ut från flygplatsen i Zhengzhou, Kina. Hon är på väg till Kuala Lumpur i Malaysia. En sista koll på att allt är i sin ordning för fem-mannagruppen på väg. Nya kommunikationsmöjligheter som mobiltelefon, sms, epost och Internet gör det möjligt att administrera projekt från andra sidan jordklotet. Gruppen är på väg till Bethany Home i Malaysia för att tränas inför kommande uppgifter gällande rehabilitering av personer med olika typer av funktionsnedsättning. Maming berättar i detta nummer om sina upplevelser i Malaysia. EÖMs styrelse jobbar under våren med hur vi kan gå vidare för att få församlingar i Kina att lyfta upp utsatta grupper i det kinesiska samhället. Ett hårt samhälle där många svaga slås ut. En ljuspunkt är ändå att vissa ansträngningar nu görs för att få stånd sociala trygghetssystem. Medel fonderas för att i framtiden kunna subventionera sjukvård för Kinas samtliga 1,3 miljarder invånare. Vägen till att förverkliga detta är säkert lång och mödosam men de stigande sjukvårdskostnaderna gör att köpkraften för befolkningen minskats. Det är därför av nationalekonomiskt intresse att medelkinesen skall få mer pengar över till konsumtion. Många sparar idag för att kunna betala sjukvårdskostnader i framtiden. Annars är det mest de ökande matpriserna som kommer på tal då jag pratar ekonomi i Kina. Ökande priser har också drabbat församlingarna som bygger kyrkor och bibelskolor. Priset för byggnadsmaterial har på kort tid fördubblats.

Inget är sig likt i Japan efter 11 mars. Här i väst syns nu följderna av jordbävningen sällan eller aldrig i media. Där i öst pågår den dagliga kampen för överlevnad för 100 000-tals japaner. De

som behöll livet men som förlorade allt – nära och kära, hus och hem och dessvärre hoppet om en dräglig framtid. Framsidan av tidningen visar vår japanmissionär Bo Dellming tillsammans med Simon Watanabe, medlem av Dellmings församling i staden Fuji. Makarna Dellming sonderar nu var och hur EÖM kan göra meningsfulla insatser i framtiden. Redan har medel förmedlats under den mest akuta fasen. I framtiden kommer det kanske att gälla självavårdinsatser av olika slag. Att träna pastorer och lekmän i japanska församlingar hur man bearbetar trauman och förluster. En kristen självavårdare har unika redskap till sitt förfogande vid sidan av de traditionella.

Till jordens yttersta gräns utkom under sommaren. Boken berättar om hur ungdomarna Maria och Magnus kom till Mongoliet 1991. Sitt understöd fick de från EÖM och Ljus i Öster men missionsmodellen hämtade de från sin träning vid UMUs (Youth with a mission) missionskolor.

Den modell de valt, att arbeta med cellgrupper och att så fort som möjligt alltid överlämna ansvar för det växande arbetet till mongolerna själva visade sig vara ett framgångsrikt koncept. Lärjungaträning, etablerandet av cellgrupper som reproducerade nya grupper samt den karismatiska framtoningen - allt bidrog till en överraskande snabb tillväxt av nykristna. Som gammal mongolmission har vi glatt oss åt kontakterna med vårt kallelsefolk i republiken Mongoliet. Idag understöder vi regelbundet flera arbetare som har sin bas i församlingen i Erdenet. Se längre recension av boken i denna tidning. Till sist. Tack till er alla som ber och offerar för EÖM. Er insats gör skillnad.

Jan-Endy Johannesson

Framsidan: Vår japanmissionär Bo Dellming tillsammans med församlingsmedlemmen Simon Watanabe på katastrofområdet ett halvår efter jordbävningen 11 mars.

Evangeliska Östasienmissionen EÖM

Evangeliska Östasienmissionen (EÖM) har sitt ursprung i Svenska Missionen i Kina (1887) och Svenska Mongolmissionen (1897). Sammanläggningen av dessa organisationer 1982 resulterade i EÖM. Genom sin långa historia har erfarenheter samlats vilka kommer väl till pass då nya och annorlunda möjligheter till tjänst under senare år öppnats framförallt i Kina och Mongoliet. EÖM vill i partnerskap med svenska församlingar och organisationer samt tillsammans med kristna i Kina, Mongoliet och Japan göra evangeliet trovärdigt genom att exempelvis stödja sociala utvecklingsprojekt. EÖM arbetar för att motverka den isolering gentemot omvärlden som systerkyrkan i Kina samt kinesiska institutioner upplevt under senare årtionden.

Missionsledning och styrelse

Jan-Endy Johannesson (missionssekr.) Mick Lidbeck (ordf.) Ida Andersson, Tord Ershammar, Elisabeth Hellström, Eva Joelsson, Håkan Leanderson, Christina Wiklund och Arne Wikström.

EÖM - Nytt

Tidningen utkommer med fyra nummer per år. Frivillig prenumerationsavgift 120 kr. Adress: Linneagatan 18, 573 34 Tranås.

Tel: 0140-10025, 0736-402733. Fax: 0140-10025. Epost: info@eom.nu Hemsida: www.eom.nu. Plusgiro: 50215-3. Organisationsnr.: 802002-3225.

Ansvarig utgivare och redaktör: Jan-Endy Johannesson. Tryckeri: Skilltryck AB. Grafisk form: Textorama, Tranås

Ett halvår efter tsunamin

Det är snart ett halvår sedan den fruktansvärda tsunamin drabbade nordöstra Japans kustland. Jag sitter nu vid vår sommarstuga här i sendaitrakten och skriver dessa rader medan havsvågorna slår mot stranden. Häruppe är allt sig likt men i dalen nedanför oss är all bebyggelse borta. Det enda man idag kan se är husgrunderna på de många husen samt en stor fiskfabrik som stod här tills den 8-9 meter höga tsunamin kom den 11 mars. På sina håll var ju tsunamivågen över 30 meter!

Idag fick jag följa med några missionsfruar till ett område där man ordnat tillfälliga bostäder åt dem som förlorat hus och hem. I en allmän samlingslokal var ett 30-tal mest äldre damer samlade till ett "symöte", anordnat av dessa missionärer. Deltagarna får både material och verktyg att virka och sticka med. Medan de arbetar med

händerna är samtalen i full gång och alla verkar stortrivs. När jag frågade några av dem hur det hade varit vid tsunamin berättade de öppet om sina erfarenheter. "Jag försöker glömma det som varit och se framåt men ibland går det inte" berättade någon. En annan berättade att hon är evigt tacksam till en ung man som efter tsunami varningen ropade på henne att komma ut ur huset. Sedan körde han henne upp på en höjd innan tsunamin kom och spolade bort huset. Hon hade aldrig orkat ta sig upp dit själv. Åter en annan berättade att hon fortfarande sörjer sin man som dog förra året och nu i år förlorade hon hus och hem genom tsunamin. Till skillnad från många vill hon återvända och bygga upp sitt hus vid havet men hennes barn sätter sig emot.

Upprensningen efter tsunamin har

gått förvånansvärt fort mycket tack vare alla volontärgrupper som fortsätter att komma från hela Japan, men också från utlandet, särskilt USA. Det är underbart att se kristna offra tid och pengar för att driva av Kristi kärlek hjälpa alla de som drabbats av denna katastrof. Kärleksgärningar talar mer än ord! Offerviljan hos japanerna är också stor. Ett gripande exempel var en fiskare som förlorat allt men nu vill börja med sitt fiske igen. Till detta behövde han bl.a. en liten lastbil för att komma igång. En kristen skola i Sendai kunde förmedla en bil som en japan i södra Japan skänkt. Ni skulle se den glädjestrålade tacksamme fiskaren!

Sedan april har en av våra medlemmar här i Fuji, Simon Watanabe, arbetat som volontär för Franklin Grahams hjälporganisation "Samaritan

Tsunamivågen var på sina håll över 30 meter hög. Här har den sopat med sig husen och endast lämnat grunderna kvar.

Purse" (Samaritens plånbok) i tsunamiområdet. Deras metod är att om nödvändigt stanna flera dagar tills ett skadat hus blir helt städlat och klart för renovering. Det gör att de ofta får god kontakt med husets ägare. De börjar och slutar varje arbetsdag med bön och ofta får de också be för husets folk. Simon har själv sett tjugo japaner komma till tro på Kristus dessa veckor. Han berättar också hur kallt det var strax efter tsunamin och den fruktansvärda stanken efter rutten fisk m.m. som gjorde att han nästan ville rymma iväg. Nu har han fått en ny tjänst. Den 2-4 mars 2012 skall man nämligen hålla en stor väckelsekampanj här i Sendai över ämnet "Hoppets fest" med bl.a. en berömd gospelsångare från USA. Simon, som talar bra engelska,

arbetar nu tillsammans med Franklin Grahams team på att få alla de 80 kyrkorna i Sendai aktiva i "Andreas-evangelisation", att få kristna att personligt inbjuda och ta med sig släkt och vänner till kampanjen. På ettårsdagen av tsunamin den 11 mars planerar man också att hålla en stor minnesgudstjänst.

Hos många vi pratat med är tacksamheten stor att denna tsunami kom på dagtid. Om den inträffat på natten hade antalet förolyckade mer än fördubblats. Ändå är det idag 1000-tals som efter att ha förlorat allt nu försöker börja om på nytt. De flesta har nu fått flytta in i tillfälliga bostäder men där får de inte bo längre än två år. Under denna tid måste de ordna sitt boende och sin försörjning. Faran att

ge upp och tycka allt är hopplöst är stor. Därför har flera kyrkor gått samman för att på olika platser upprätta rådgivnings- och själavårdscentra där man hoppas kunna ge många tillbaka livslusten och framtidshoppet. Japan behöver idag mer än någonsin det glada budskapet om det kristna hoppet. En gammal sång ljuder inom mig:

*När allt vad vi ägt utav mod synes svika.
När kraften är tömd fastän dag ej är slut
När vi har nått botten av tillgångar egna.
Vår Fader då endast begynt att ge ut.
Hans kärlek är gränslös, Hans nåd är oändlig,
Hans kraft ingen människa utforskat än,
ty av sina eviga, väldig skatter
Han giver och giver och giver igen.*

Bo Dellming

Överallt bygger myndigheterna tillfälliga bostäder för de drabbade.

En annorlunda semester

Regnperioden kom redan i maj detta år, tidigare än vanligt, och förde med sig fukt och värme. På grund av problemen med kärnkraftverken uppmanades folk att använda luftkonditionering så sparsamt som möjligt. Förutom offentliga lokaler som beviljats särskilt tillstånd hotades med höga böter för dem som sänkte temperaturen till under 28 grader. Följden blev att redan i juni fördes flera tusen människor till sjukhus och regelbundet kom meddelanden om dem som dött på grund av hettan. Regeringen fick tänka om och nu uppmanas vi dagligen genom TV att använda luftkonditionering och fläktar, dricka vatten och snabbt gripa in om vi ser människor med överhettningssymptom omkring oss.

I mitten av juli samlades ett 60-tal från Fuji-församlingen till familjeläger på Fuji-bergets svalare sluttningar. Flera barnfamiljer var med och det blev några dagar av skön gemenskap, samlingar kring Ordet med lovsång och bön varvat med avslappnad lek med barnen.

Efter första söndagen i augusti brukar Bosse och jag ta ett par veckors semester och resa till staden "De sju strändernas hamnar" utanför Sendai omkring 55 mil från Fuji. På två kullar utmed havet finns ett femtiotal sommarhus för missionärer i bungalowstil. Också i år hade vi planerat in detta och ordnat med predikoersättare m.m. men i slutet av juli blev Bosse akut inlagd på sjukhus med hög feber, orsakad av en infektion som stötte till vid senaste cancerkontrollen. När han kom hem hade vår medlems, Azuma Takekawa, tillstånd försämrats så det var inte tal om att resa iväg. Azuma Takekawa har de senaste åren varit EÖMs juridiska representant i Japan till stor hjälp genom sin långa erfarenhet som advokat. För nio år sedan kom han med på en alphakurs i vår kyrka, totalt ointresserad och okunnig om den kristna tron. Hans 20 år yngre kinesiska fru hade lovat honom att sluta röka om han följde med åtminstone en gång. Han trodde inte att hon skulle kunna hålla detta löfte men eftersom han med sin svaga hälsa på grund av 19 år med dialys led av hennes ständiga rökande tog han chansen och följde med. Överraskningen blev total! Det var så trevligt i kyrkan och så annorlunda mot allt han varit med om. Och till hans stora förvåning slutade hans fru, Liu En, inte bara att röka utan också att dricka alkohol.

Under alfahelgen fick han möta Jesus på ett oväntat sätt. Strömmar av kraft gick genom honom från huvudet

till tårna. Syndamedvetande, bitterhet och sorg sedan en tidigare skilsmässa och äldste sonens död rann bort med glädjetårarna över syndernas förlåtelse. Någon månad senare vid julgudstjänsten döptes han tillsammans med sin fru. När hennes mamma, som var den enda kristna i familjen, hörde att dottern blivit döpt blev hon oerhört glad. Hon var då sjuk och efter en tid dog hon. Liu En 17-årig son kom till Japan och också han fick möta Kristus och bli döpt här i Fuji. Efteråt blev hennes syster och svåger i Tokyo också kristna och sist också pappan som Bosse fick döpa under ett besök här. Under de gångna snart nio åren har många kineser, ett trettiotal, fått möta Kristus och bli döpta genom denna temperamentsfulla kvinna. Azuma förändrades också som advokat. Då och då kom han till oss med sina klienter. Han förstod att de behövde mer än juridisk hjälp. Han ville presentera dem för Jesus, vår store försvarsadvokat. Efter 28 år med dialys, hjärtproblem och nu sist cancer orkade kroppen inte mer och under den fyra månader långa sjukhusvistelsen var han nära döden flera gånger. Men under denna tid verkade Gud mäktigt. Barnen från det tidigare äktenskapet kom ofta till honom och fick lära känna en "annan" pappa än de mindes, en man full av Guds faderskärlek och omsorg. De sista orden han sa var: "Tack, Herre, tack!" Den 19 augusti somnade han in och under de tre begravningsdagarna som följde i kyrkan blev det flera samtal med barnen som berättade hur deras hat och bitterhet mot pappan under dessa sista månader vänts till försoning och kärlek. Bed för Liu En i hennes sorg, att hon får vandra vidare i Guds kallelse och gåva att leda människor till Gud.

Sent omsider kom vi iväg till några dagars semester i "De sju strändernas hamnar". De gamla husen på de två kullarna står kvar, allt verkar som vanlig men det tar bara två minuter att gå nerför backen till havet, där tsunamin slukat samhällena som låg i dalarna runt de sju stränderna.

Hur mycket kusten sjunkit vet vi inte, men havet har kommit närmare och vågornas brus hörs mycket högre. Också inom oss hör vi bruset från människohavet. Vi hör ropet om hjälp.

Vi har just fått veta att vårt äldsta barnbarn, Erina 21 år, lagts in akut för en stor hjärntumör och förbereds nu för en lång och riskfylld operation. Tack att ni vill be också för henne och Kristinas hela familj!

Kerstin Dellming

Advokat Azuma Takekawa har varit EÖMs juridiske representant i Japan. Här tillsammans med anhöriga.

Besök på Bethany Home

传递梦想

“Bethany”伯大尼，在圣经里，是主耶稣的朋友住的地方，也是主耶稣爱停留的地方，更是主耶稣彰显他大能的地方。“Home”家，是温暖的地方，是可以供人遮风挡雨的地方，因为那里，有自己最爱的——家人。上帝太爱伯大尼这个地方，所以他派了许多天使守护这里，他给了这地地方太多祝福，让这里的每个人都比常人更有勇气，更敢于做梦……

När vi talar om Betania i bibliska termer är det en plats där Jesu vänner bodde. En plats där Jesus gärna gästade. Det var också platsen där Jesus gjorde

under. Ett hem symboliserar en varm plats – en plats som ger skydd.

Gud älskar *Bethany Home* så mycket att han sänder änglar för att skydda denna plats. Han har välsignat denna plats. De som vistas här har fått det mod som krävs för att våga leva ut sin dröm. Vi har överväldigats av positiva intryck under dessa 15 dagar på Bethany Home. Men nu väntade oss hemresa. När planet lyfte från Kuala Lumpur flygplats är jag övertygad om att de två lärarna från särskolan i Shangqiu och de två representanterna från kyrkan på samma plats tar med viktiga

erfarenheter tillbaka till Kina. Förhoppningsvis kommer det att leda till församlingarnas engagemang på särskolan. Själv vill jag ta med mig den sortens tro man har på skolan och lära av vittnesbörden från dem som blivit hjälpta.

Innan jag kom till Bethany Home hade jag många frågor. Varför kallas det Bethany Home? Hur ser det ut? Vilka lever och bor här? Hur fungerar det? Vad kan jag lära mig? När vi körde in på området tidigt på morgonen försvann tröttheten efter den långa resan. Det var en fridfull och god atmosfär

De kinesiska gästerna tillsammans med personal på Bethany Home. Bakre raden fr v: Pastor Karthick, assistent till direktorn; Miss Santa Devi, vice direktor; Mrs. Seevagami Segeran; direktor Jayasingh; Mrs. Liu Xueyun från församlingen i Shangqiu, Kina. Främre raden fr v: Mr. Chen Youjun vice rektor för särskolan i Shangqiu; Mr. Koh Tuan Choeng, koordinator; Mrs. Suseela

som mötte oss. Jag skulle få mina frågor besvarade de följande dagarna.

Varje morgon hämtades barnen från när och fjärran av två bussar. Efter morgonbönen gjorde både lärare och elever morgongymnastik och sjöng tillsammans. Sedan fortsatte skoldagen med olika aktiviteter.

De små barnen, tillsammans med sina lärare och anhöriga, får lära sig hur man trots olika funktionsnedsättningar kan tolka sin omvärld. De äldre barnen förkovrar sig i olika ämnen och lär sig färdigheter som behövs i vardagen. Barn med andra typer av speciella behov tränas i beteende och hur man hanterar enkla arbetsuppgifter.

Allt som försiggår präglas av ett budskap till barnet; Du duger. Du är lika värdefull som andra och du har rätt att arbeta och njuta av livet, visa

dina känslor m.m. Så många som möjligt bereds tillfälle att också hjälpa andra, att sälja handgjorda saker, att arbeta i fabriken, hjälpa till med städning och att ha roligt tillsammans med frivilligarbetarna. Alla försöker förmedla budskapet: vi älskar livet och vi älskar att hjälpa andra. Alla barn behandlas med stort tålamod. Kärlek och tålamod är språket som både döva, blinda och personer med intellektuella begränsningar förstår. Föräldrarna, som inte gett upp hoppet för sina barn utan älskar dem gläds över varje framsteg. Frivilligarbetarna spelar en viktig roll och visar barnen kärlek och värme.

Sedan 1966 har den här skolan funnits och spridit sitt budskap. Den ger hopp för kommande generationer. Den brinner som en fackla. Jag hoppas

att personalen känner många stöd. En del elever har vuxit upp på Bethany men lever fortfarande kvar på skolan. En del av personalen har vikt hela sina liv åt den här verksamheten och deras gråa hår vittnar om att de arbetat här under lång tid.

Jag frågar mig varför de gett upp ett välbetalt arbete och valt ett liv som detta. En del avstår också tid tillsammans med sina egna familjer. När jag frågade om detta fick jag svaret: "Det är Guds vilja – detta är något jag lovat Gud att göra. Vi har fått Guds kallelse att vara här". Jag tror att Gud kan kalla fler arbetare till liknande uppgifter. De svårast funktionsnedsatta äger en sådan renhet att det är svårt att lämna dem. Besöket rörde våra hjärtan på djupet och det ledde våra tankar till vad vi skulle kunna göra på hemmaplan.

forts. s. 10.

Devasagayam, lärare; Mrs. Valli John, lärare; Miss Maming från församlingen i Zhoukou; Mrs. Zhang Weifang från församlingen i Shangqiu; Mrs. Tong Meili lärare i språkterapi på särskolan i Shangqiu.

Resan till Pucheng

Vi landar på Beijings flygplats efter en behaglig flygresa på nio timmar non stop från Stockholm. Vi fortsätter med inhemskt flyg som på någon timme tar oss till Xian. Därifrån färdas vi sedan snabbt vidare på breda motorvägar där asfalten knappt hunnit torka. De 15 milen till Pucheng avverkas på några timmar. Väl framme välkomnas vi, Mick och Magnus Lidbeck och undertecknad, av våra kinesiska värddar. I skuggan av den nya katedralliknande kyrkan ligger den gamla kyrkan, hårt sliten och märkt av tidens gång, men fortfarande i fullt bruk. Kyrkan byggdes åren efter 1914 då Hugo och Maria Linder inledde sin missionsgärning där. Men redan 1896 gjordes den första resan till Pucheng av några av våra missionärer. Hugo Linder som var medicinsk kunnig bedrev förutom predikouppgiften också medicinsk verksamhet. Det fanns vidare en opieasyl och under krigsåren sökte många flyktingar skydd där.

Nu fungerar kyrkan bl.a. som bibel-

skola och Mick och Magnus har blivit ombedda att här leda en själavårdskurs för över två hundra frivilliga ledare från flera mindre församlingar i området. Dessutom ska vi tillsammans med församlingen planera för hur den gamla missionärsbostaden ska kunna användas till en verksamhet för barn med funktionshinder. Miljön väcker många minnen till liv. Jag minns gudstjänster som jag fick uppleva där som sexåring, den kalla vintern i vårt bombskadade hus och det dramatiska uppbrottet därifrån 1947. Över sex årtionden har gått sedan dess.

I mitt arkiv har jag sparat en resepport från resan till Pucheng 1947. Den är skriven av Selfrid Ershammar för tidningen *Sinims land* och ger bl. a. en bild av hur annorlunda det kunde vara att resa förr. Själva flygresan från Bromma flygplats till Shanghai med missionsflygplanet Ansgar tog två veckor med många övernattningar och dramatiska incidenter (bl a en punk-

tering precis när planet var på väg att lyfta). De Lutherska missionernas flygplan i Kina, St Paul, skulle ta oss sista biten till Xian annandag jul. Resan blev fördröjd av ett häftigt oväder under vilket ett flygplan störtade och 70 personer miste livet. Tredjedag jul kunde resan fortsätta. Jag citerar ur reserapporten:

"Den glittrande Yangtsefloden och storstaden Hankow försvinner under och bakom oss, då vi nu sätter nordvästlig kurs mot Xian. Terrängen är i början lätt kuiperad, men övergår så småningom i väldiga bergsmassiv med otaliga toppar. Det hela tedde sig som ett stormpiskat hav, som plötsligt stelnat till. St Paul stiger allt högre för att slippa komma det ogästvänliga landskapet alltför nära.

Här som över alla bergsområden är det gropigt och oroligt i lufthavet. De specialgjorda pappersspåsarna kommer i bruk – luftsjukan hemsöker barn och vuxna. I de tvättfatsliknande fördjupningarna i de väggfasta plåtbänkarna på St Paul sitter vi dock stadigt kvar trots allt, och efter

Från bibelskolan i Pucheng 1948. Selfrid Ershammar i mitten.

**“Missionärernas roll har idag övertagits av inhemska frivilliga krafter.
Församlingarna har växt och antalet kristna har mångdubblats.”**

drygt tre timmar från Hankow och just i solnedgången landar vi på Xians flygfält. Lite omtöcknade och darriga i benen kliver vi ut ur planet. Där står Johannes och Ingrid och barnen, och där har vi Arvid jämte några amerikanska missionärer. Tärda och slitna ser de ut, men likväl glada och frimodiga. Och var viss om att de gav oss ett kännbart välkommen tillbaka!

Tre dagar blev uppehållet i Xian. På årets sista dag skulle vi försöka nå det slutgiltiga målet för vår resa – staden Pucheng i Shensiprovinnsen. ...En amerikansk missionär skjutsade oss de femton svenska milen med sin lastbil. Ingeborg Axell och Astrid Lövgren, som skulle till Tali, följde också med. Arvid Hjærtberg kom med som vägvisare och Johannes Aspberg som allt för alla. Vi satt och språkade sverigenytt mest hela tiden med våra nyhetssugna kamrater.

Nu ilar vi alltså fram på den kinesiska landsbygden. D.v.s. bilvägen lyste långa sträckor med sin totala frånvaro, och ilandet märkes mer i våra ryggar än det syntes på hastighetsmätaren då vi bland gjorde oss en väg tvärs över åkrar och fält under

letandet efter "bilvägen". Medelhastigheten kan du räkna ut; det tog oss nio timmar att avverka de femton milen.

Det verkliga Kinas ansikte lystre mot oss. Hemkänslan förstärktes ytterligare, då vi såg de väldiga dammolnen, som vårt fordon rörde upp. Snart var vi riktigt inbäddade i damm och kunde ej missta oss på att vi nått upp till norra Kina. Våra ansikten antog mer och mer en spöklik grågul färg, och mellan tänderna knastrade det som det ska göra i Kina.

Vi kommer till Wei-floden. Igår fanns här en bro, men idag är den borta. På en pråm kom vi likväl över den grunda floden, kanske säkrare än om en bro funnits till. --Färden fortsätter. Nu märkte vi att missionär Beckton, lastbilens förare, börjat bli orolig över att ej hinna föra oss fram till Pucheng innan mörkrets inbrott. Ingen, som kan undvika det, färdas fram i mörker i Kina. Då är det de ljusskygga elementens tid att verka. Allt mer skakande blir åkningen. En fotogenkamin springer läck, och Arvid, som försöker rädda det dyrbara innehållet, får sina kläder in-

dränkta av fotogen. Det får också Tord, vår pojke. En kines löder igen sprickan, och lödningen höll faktiskt några kilometer, men naturligtvis inte ända fram. Då solen gått ned återstår ännu några mil, men nu har vi hittat en skaplig väg, och vid sjutiden stannar vi utanför Puchengs stadspport, som stängts för dagen. Efter åtskilligt parlamentarande med soldaterna på stadsmuren och sedan nycklarna hämtats från rådhuset, öppnas den tunga porten med mycket gnissel.

Var det ej Herren som öppnade denna stängda port för mina kära och mig? Vi tro det och så kan vi "gå in i hans port med tacksägelse".

Väl framme i Pucheng får missionärerna snabbt ta itu med alla arbetsuppgifter som väntar – bl a bibelskolan i den lokal vi nu åter vistades i över 60 år senare. För det kinesiska folket har de senaste sex årtiondena präglats av krig och svåra umbäranden. Inte minst den kristna kyrkan har fått lida under en förtryckande regim. Utvecklingen i landet har gått så fort. Resekåseriet ovan illustrerar vad utvecklingen har inneburit också för vår mission. Kommunikationerna har förbättrats, resetiderna förkortats, det är numera bekvämt att resa i Kina. Kyrkan har idag inhemsk ledning, nya kyrkor byggs och bekostas av egna medel. Missionärernas roll har idag övertagits av inhemska frivilliga krafter. Församlingarna har växt och antalet kristna har mångdubblats. Man söker nya vägar för sitt sociala engagemang. Representanter för vår mission besöker idag församlingarna som inbjudna gäster. Som likställda systrar och bröder i Kristi världsvida kyrka kan vi i dag stödja och inspirera varandra i det som är vårt gemensamma uppdrag – att evangeliet om Guds kärlek i Jesus Kristus ska nå alltfler också i Kina.

Tord Ershammar

Transportmedlen varierar också 2011. Här några församlingsmedlemmar utanför kyrkporten i Pucheng.

“Kärlek och tålmod är språket som både döva, blinda och personer med intellektuella begränsningar förstår.”

Vice rektor Chen Youjun tillsammans med lärare och "elever ute på stan".

Jag tror att vi kan få svar på frågan när vi läser boken *Dela din Dröm*. Den sammanfattar verksamheten på Bethany Home från 1966-2004. Boken visar hur drömmen växer och förverkligas. Varje steg kräver människor med en vision och som är villiga att arbeta hårt. Vi skulle vilja föra över den här

drömmen till Kina förutsatt att många människor är villiga att arbeta för att göra drömmen till verklighet. Vi skulle vilja sprida den här kärleken, låta fler och fler människor uppleva det som finns här. Vi tackar för att Gud lett oss till Malaysia och öppnat våra ögon för ett annat sätt att arbeta. Tack till all

personal som tog emot oss som familjemedlemmar. Det kändes svårt att skiljas från er. Tack också för allt stöd från Sverige, förutan er hade den här drömmen inte kunnat bli verklighet. Tack till er alla. Gud välsigne er!

Maming

Framtiden, en hjärtesak

Det här med tid gör sig lätt påmint av olika anledningar. Den är så kort. Sommaren har redan gått. Tiden går så fort, hur skall man hinna? Eller så långsamt, blir det aldrig klart? Tid är mycket fråga om upplevelse.

I TV:s kunskapskanal härom veckan skulle man tala om tid och det märkliga med att tiden enbart går framåt, aldrig tillbaka igen. Tiden syftar framåt. Framtid. Man planerar, man har drömmar för framtiden. Framtiden inger både oro och förhoppningar. Man talar om att människor, särskilt ungdomar inte vågar räkna med att de har någon framtid. Skälen kan vara många. Dålig skolunderbyggnad ger inga jobb. Pressad ekonomi omöjliggör satsningar och förändringar. Brutna relationer och ensamhet skapar känslor av hopplöshet. Hur skall det bli i framtiden? Skall det bli en ny och mer omfattande kris i världsekonomin?

Vart leder revolterna och revolutionerna i den muslimska världen? Det är ju så nära inpå det som sker i världen, även om det inte händer just här hos oss. Eller kan det hända här hos oss också? Fylls vi mest av oro, eller kan vi hysa hopp inför framtiden?

Frågorna kan bli till själavårdsfrågor. Har framtiden någon mening för mig? Har mitt liv någon betydelse? Alla känner väl inte så, men det finns en tärande oro i tiden. Ett bibelord

med tröst och hopp och framtidstro finns hos Jeremia 29:11-13.

Jag vet vilka tankar jag har för er, säger Herren, nämligen fridens tankar och inte ofärdens för att ge er en framtid och ett hopp. Ni skall kalla på mig och komma och be till mig, och jag skall höra er. Ni skall söka mig, och ni skall också finna mig om ni söker mig av hela ert hjärta.

Människor söker mening i sitt liv. Många längtar efter förändring och förnyelse. Det händer att de vill lämna ett tomt och meningslöst liv, kanske lämna missbruk eller en skuldbörda, och finna något att leva för och att tro på. Det kan bli så att de då får överlåta sig i bön och förbön och be om att kunna ta emot Jesus i sitt hjärta. Jag tror att det är en upplevelse som vi alla behöver oavsett vilken situation vi befinner oss i. Vi behöver få överlåta oss till vår Herre Jesus och ta emot honom i våra hjärtan!

Det är här fråga om själva centrum, mittpunkten i vår kristna tro. Vi säger att Jesus ger oss mening i vårt liv. Men talet om Jesus är också talet om försoningen i hans död och frälsningen i hans uppståndelse. Det finns de som menar att en blodig offerdöd på ett kors är frosseri i våld, och uppståndelse ur en grav är omöjliga sagor och inget att tro på för en modern och upplyst

människa. Och ändå är det kraften från försoningen i Jesu blod som förvandlar människor, förnyar samhälle och kultur och ger oss mening och hopp för en oviss framtid, tröst och trygghet i nöd, sorg och i död.

Det är denne Jesus vi om och om igen måste förkunna. Då vi firar hans åminnelse i nattvardens bröd och vin, förkunnar vi hans död till dess han kommer (1 Kor 11:26)

Av hela vårt hjärta får vi beröras av smärtan i hans korsdöd för vår skull, och frälsningens befriande seger över all ondska och brist hos oss och över själva döden genom hans uppståndelse.

Så kan vi följa med i tidens ovissa förlopp och möta framtiden med hopp och förtröstan och med Jesus i våra hjärtan.

Einar Bäfverfeldt, f.d. kyrkoherde

“Jag vet vilka tankar jag har för er, säger Herren, nämligen fridens tankar och inte ofärdens...”

Tipsa en vän...

Tipsa vänner och bekanta att de kan få EÖM-Nytt kostnadsfritt! Sänd in talongen nedan.

Namn: _____ Adress: _____

Namn: _____ Adress: _____

Namn: _____ Adress: _____

Vi behöver **ditt stöd** till vårt arbete!

- Vidareutbildning av lärare vid särskola i Henan
- Förskolearbete i Shaanxi för handikappade barn
- Rehab-projekt i Inre Mongoliet
- Bibelskolarbete i Shaanxi
- Stöd till kinesiska bibelskolstudenter i Henan
- Stöd till mongoliska missionärer
- Stöd till bibelskola i Mongoliet
- Församlingsarbete och katastrofuppfrjning i Japan
- Projekthandledning i Fujian och Henan

Nytt

Kerstin och Bo Dellmings adressuppgifter i Japan

820-10 Kuzawa, Fuji Shi
419-0202 Japan
Tel: 0081-545-72-3375.
Fax: 0081-545-72-3376.
Epost: dellming@mail.wbs.ne.jp

Adressändring

Vi får vid varje utskick tillbaka ett trettiotal tidningar. Många kan vi inte spåra upp. Tack till er som adressändrar. Var vänlig lämna adressändring på portofri talong nedan.

Välkommen till Stockholmsgruppens träffar i Betlehemskyrkan, Luntmakargatan 82

torsdag 6 oktober kl 12.30

Mick och Magnus Lidbeck talar om själavård i Kina.

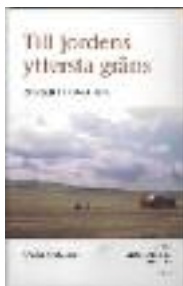
torsdag 3 november kl 12.30

Deltagare från St. Görans församlings resa till församlingar i Kina berättar.

Arne Wikström.

Ny missionsbiografi

Karin Johansson producerar fortfarande böcker om mongolmission. Efter doktorsavhandlingen *De vågade sig - en studie av Svenska Mongolmissionens missionärer och verksamhet 1910-1938*, har hon nu skrivit en biografi över Ulla Lidman-Frostenson som arbetade på pingstmissionens mongolfält i norra Kina. Boken beställs direkt från Karin Johansson (0322-531 63) eller via www.books-on-demand.com. Övriga böcker av författaren kan beställas från EÖM.

Till jordens yttersta gräns

När Maria och Magnus anlände som missionärer till Mongoliet, 22 och 26 år gamla, hade de känslan av att komma till jordens yttersta gräns. I huvudstaden Ulaanbaatar fick de lära sig det nya språket och börja upptäcka den mongoliska kulturen. Men uppdraget gällde att starta den missionerande församlingsgrundarrörelse där Jesus Kristus ännu inte var känd. Platsen blev staden Erdenet i en dalgång mellan höga bergsluttningar och där började de leva och vittna bland människorna. I januari 1993 bildades en församling som först mest liknade en tonårsklubb för flickor. Men Guds Ande var påtagligt verksam och när församlingen firade sin ettårsdag var de redan 121 medlemmar. I Marias skildring av deras pionjärtid får vi följa den fortsatta starka tillväxten och hur en dynamisk och självständig mongolisk församling växer fram. Hon skriver öppet och självkritisk även om kulturkrockar och andra problem de mötte i arbetet. Det är en gripande och lärorik berättelse om hur ett ungt svenskt par genom Guds kallelse och Andens ledning får se en församlingsgrundarrörelse växa fram. (Från bokens baksida). Boken, skriven av pseudonymen Maria Andersson, kan beställas direkt från MissionsInstitutet, Örebro, 019-30 77 50.

www.eom.nu

På vår hemsida får du information om missionens arbete. Här finns exempelvis rapporter om pågående eller avslutade projekt, missionens historia och lediga platser. Du kan också få reda på hur du kan studera kinesiska vid svenskt eller kinesiskt universitet.

Länksamlingen är en guldgruva för dig som vill få detaljkunskaper gällande främst Kina. Här finns bland annat reseguider och faktaböcker.

- Jag har ej EÖMs informationstidning och vill regelbundet erhålla den utan kostnad.
- Jag vill ändra min adress till nedanstående.
- Stöd till arbetet i Japan.
- Jag beställer boken **Inblick i Inre Mongoliet** för 150 kr + frakt.
- Jag beställer boken **Jesus i Beijing** för 150 kr + frakt.
- Jag beställer boken **Mitt liv som mongol, kines och svensk** för 150 kr + frakt.
- Jag beställer boken **Min farfar i Kina** för 100 kr + frakt.

NAMN _____

GATUADRESS _____

POSTNUMMER _____ POSTORT _____ TIDIGARE POSTNUMMER OCH POSTORT _____

Evangeliska Östasienmissionen, Linneagatan 18, 573 34 Tranås
Besöksadress: Storgatan 58, Tel o fax: 0140-100 25
Pg: 5 02 15-3, Org.nr.: 802002-3225 E-post: info@eom.nu

Frankeras ej
Mottagaren
betalar portot

Evangeliska Östasienmissionen

Svarspost
415039800
573 20 Tranås